

A watercolor illustration of a tropical scene. In the foreground, there are large, vibrant green leaves and clusters of bright pink flowers with long, thin petals. In the center, a tall, slender champagne flute is filled with a golden liquid, likely champagne. The background shows a soft, blue landscape, possibly a beach or a view of the ocean, framed by the foliage. The overall style is soft and artistic.

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE TICHOMOŘÍ

DUŠE TICHOMOŘÍ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Kateřina Vokalová
Duše Tichomoří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE
TICHOMOŘÍ

DUŠE TICHOMOŘÍ

Copyright © Kateřina Vokalová, 2024

Design © Zuzana Bürger, 2024

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-525-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-669-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-677-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-678-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

KATEŘINA VOKALOVÁ

DUŠE
TICHOMOŘÍ

Všem romantickým duším

PROLOG

Na letní obloze zářily hvězdy. Přitiskli se k sobě a šeptali si ta nejkrásnější slova. Byli zamilovaní. Nedokázali si představit svět bez duše toho druhého. Museli utéct, nemohli už dál. Jejich rodiny je chtěly rozdělit. Každý byl z jiného kmene a oni nechápali, proč mezi sebou válčí.

V ten večer si domluvili přesné kroky, které musejí udělat, aby se mohli tajně z ostrova vytrátit. Postaví si vor, nasbírají si potravu na pár dní a za úplňku vyplují do neznáma. Tolik si přáli najít nový domov, ve kterém by spolu jejich duše mohly žít bez omezení. Toužili po svobodě a po sobě. Nemohli se dočkat, až uzavřou manželství a budou tak moci spojit i svá těla.

Poslední dny před vyplutím byly nekonečné. Oba se báli, aby se jejich plány neprozradily. To by znamenalo konec nejen jejich lásky, ale i životů. Rodiny milenců žily ve vědomí, že už se nestýkají a že jsou připraveni na předem domluvený sňatek.

V den D se sešli o půlnoci na tajném místě, chytli se za ruce a nastoupili s ošatkami s jídlem na vor. Když za sebou viděli jen obrysy ostrova, začali si uvědomovat, že se jim povedlo nepozorovaně odjet. Navždy. Už není cesta zpět. Až jejich rodiny zjistí, že jsou pryč, zatratí je. Nikdo je nepro-následoval, nikdo zatím nevěděl, že právě utekli. Políbili se a přivinuli se k sobě ještě těsněji, tak jak to oba měli rádi. Teď už jsou jen oni a jejich duše. Žádná rodina. Jsou na sebe a všechno ostatní sami.

Po třech dnech na otevřeném oceánu už propadali panice a zoufalství. Dosud nenarazili na žádnou pevninu a docházely jim zásoby. Nechtěli se vzdát. Věděli, co všechno museli udělat pro to, aby vypluli a mohli naplnit svoji lásku. Pro to

oba žili. Pro vzájemnou touhu být spolu. Než se poznali, tento pocit ani jeden z nich nezažil. Oba se vysmívali legendám, které vyprávěly o lásce muže a ženy. A teď se stali hlavními hrdiny takové legendy. Vydali se na cestu, ze které není návratu. Vypluli do neznáma s naplněnými srdci a touhou objevovat toho druhého a svět kolem. Byli spřízněné duše, aniž by to věděli. Cítili vzájemnou blízkost a věřili, že pevnina, na které budou moci uskutečnit své sny, se brzy objeví.

MIKE

„Vyhráli jsme tu zakázku na ostrově Wairua,“ přiběhla asistentka s listem papíru do kanceláře. Tvářila se tak vítězně, až mě to zaskočilo. Nevěděl jsem, jestli se mám více těšit na projekt, nebo na další setkání s majitelkou ostrova, Alicí. Měla krásné zelené oči a nádherný úsměv. A ty výstavní nohy. Nemohl jsem od ní odtrhnout oči, když jsme se přijeli s kolegy podívat na místo, které potřebovalo architektonickou proměnu. Alice byla po celou dobu v dobré náladě a nakažlivě nadšená. Jen těžko jsem dodržoval profesionální odstup a nedotýkal se jí. Tolik jsem po ní toužil.

„Perfektní!“ radostně jsem vydechl a bouchl pěstí do stolu. „Máme nějakou whisky nebo koňak? A prosím, zavolej ostatní!“ Byl pátek odpoledne, takže ideální čas na triumfální oslavu. Miluji páteční odpoledne na Novém Zélandu. Je to čas, kdy se jako kolegové sejdem na neformální drink a small talk.

„Miku, skvělá práce,“ potřásl mi rukou šéf. „Kdy začínáme?“ Já jsem do sebe mezitím dostal první skleničku whisky.

„Zavolám Alici a domluvíme se, myslím, že na ten projekt spěchala. Předpokládám, že od příštího týdne mě tu v kanceláři moc často neuvidíš.“

„To rád slyším,“ napil se také a odešel se pobavit s dalšími kolegy. Zůstal jsem sám, obklopen vlastním pocitem štěstí a kapkou dobrodružství.

Zvedl jsem telefon a odhodlaně jsem jí zavolał. „Dobrý den, Alice. Děkujeme, že jste si nás vybrala.“

„Byli jste nejllepší,“ špitla a dál mlčela. Nevěděla, co říci, a já vlastně taky ne. Chtěl jsem ji aspoň slyšet.

„Tak brzy na viděnou. Naše asistentka vám pošle podepsanou smlouvu. Můžeme hned začít,“ doplnil jsem nezbytné obchodní formality.

„Bezva, moc se těším. Myslím, že pondělí bude ideální,“ odmícela se a pokračovala. „O víkendu má být slunečno. Pokud vyrazíte na jachtu, užijte si to,“ ukončila náš hovor. Cítil jsem v sobě vzrušení z nového. Toužil jsem nejen po Alici, ale i po tom, dokázat jí, že náš tým vytvoří z jejího ostrova místo, jaké si přeje.

Alice měla jasnou představu, jak ostrov proměnit. Vizí bylo vytvořit místo, kde má každý prostor a čas na svoji duši. Chtěla podtrhnout duši ostrova a zároveň nabídnout všem, koho Wairua volá, bezpečné útočiště. Občas jsem ji nechápal, když vysvětlovala svůj záměr. Když mluvila o duši jako o něčem, s čím je potřeba mluvit a setkávat se. Jak důležitá je péče. Ale co ta duše vůbec je? ptal jsem se často sám sebe. Pro mě vždy byly důležité činy a externí fungování světa, slovu duše jsem nerozuměl. Naštěstí moje kolegyně ano, věděla přesně, co tím Alice myslí, a tak mě občas vedla nebo opravovala při návrzích.

I přes její zdánlivou otevřenost se mi Alice ve skutečnosti zdála uzavřená. Taková pohlčená svým snem a záměrem. Měl jsem pocit, že se nedívá nalevo ani napravo. A upřímně, ani na mě. Často promlouvala s mojí kolegyní a řešily spolu návrhy barev a interiéru a vůbec celkového vyznění prostoru. A já tam tak seděl, počítal náklady, vedl celý tým a přemýšlel, jak všechny nápady zrealizovat, aby to vycházelo finančně, a hlavně prakticky. Myslím, že absolutně neměla představu o logistice projektu. Nedochovalo jí, jak složité je dopravit na ostrov všechny materiály. Jak je tam zpracovat, jak všechny ty trámy přibít k sobě, aby to vypadalo, jak si ona představovala. Viděla jen nějaké duše kolem sebe, možná nejvíce svoji vlastní.

„Miku, myslíte, že to stihneme do termínu? Ráda bych už připravovala otevření,“ přiběhla za mnou udýchaně jedno slunečné odpoledne. Seděl jsem nad nákresy a přemýšlel jsem, jak se jógové studio vejde do malých prostor, které na to byly vyčleněny.

„Věřím, že ano.“

„A to je ta pravda novozélandská, nebo skutečně realita?“ mrkla na mě spiklenecky, ale já nechápal.

„Jak to myslíte?“ podivil jsem se a pak mi to došlo. Novozélandané často chápou časovou osu jinak než Evropané. Její roztomilost mě rozesmála.

„V tom případě počítejte minimálně s měsíčním zpožděním.“

„Ach jo, chtěla jsem to mít otevřené na Valentýna, ale děkuji za upřímnost, toho si vážím,“ podotkla smutně.

„To se omlouvám, že jsem vám zkazil vaši romantickou představu.“ Uznávám, pohyboval jsem se na tenkém ledě a doufal, že má ironie nebude odměněna nějakým zlým pohledem.

Její tvář byla vážná, ale oči říkaly, že jsem nepřekročil hranici sarkasmu. „Tak nějak jsem s tím počítala, že se to asi nedokončí dle plánu.“

„Vy asi pořád nechápete, co tady chci vytvořit, že?“ přisedla si ke mně a přímo se na mě podívala. Jen stěží jsem oddechoval. To byla podpásovka. Ten její pohled! Určitě to nebyl moment, kdy bych si představoval její duši, ale úplně něco jiného.

„Ale vím,“ snažil jsem se získat čas, ale nezněl jsem asi moc přesvědčivě.

„Je něco, co vás momentálně trápí? Třeba nějaká noční můra nebo neuzavřená bolest z posledního rozchodu? Z dětství?“ Na můj vkus příliš abstraktní otázka.

„Proč by mě mělo něco trápit?“

„Protože každého něco trápí.“ Její odpověď se mi zdála propoplánová a naivní.

„Jediné, co teď řeším, je, aby se vaše jógové studio vešlo tam, kam potřebujete,“ pokrčil jsem rameny. Tentokrát ale moje slova nebyla ironická.

„Ale přeci vás jinak musí něco trápit, nějaký pocit, nezpracované emoce. Nevěřím vám.“ Přišlo mi, jako kdyby si hrála na

kouče. Na kouče, kterých mám někdy plné zuby. Všechny ty jejich návody a manuály mi přijdou odtržené od reality.

„Jsem v pořádku, věřte mi,“ napil jsem se vody a ztěžka polkl. Je tak nádherná a atraktivní, ale zároveň občas nesnesitelná a posedlá svým názorem. Mě skutečně nic velkého netrápilo. Proč by taky mělo? Snažím se žít jednoduše a dělat věci, které mám rád.

„To není možné,“ zamračila se. Vstala a odešla. Nechápal jsem, čím si mě získala. Možná její paličatost a umíněnost. Nenadbíhala mi jako jiné holky. Nebrala mě vážně a dělala si ze mě legraci. To mě rozčilovalo, ale tím více jsem jí chtěl dokázat, že jsem lepší.

Možná za to mohla duše ostrova, o které jsem neměl ponětí, co to je. Ale jelikož jsem hodně přízemní, co se emocí týká, tak to bylo něco ryze světského. Byla pro mě hnacím motorem, chtěl jsem ji získat a dostat. Asi jsem byl stejně tvrdohlavý jako Alice.

Rekonstrukce se protáhla ještě o další dva měsíce. Čekali jsme, až z Austrálie dorazí kachličky do koupelen, přesně takové, jaké si Alice vysnila.

Nechtěl jsem Alici pozvat na rande dříve, než předám za naši firmu dokončenou zakázku. Nepřipadalo mi moudré míchat byznys a zamilovanost. Pro ni to očividně bylo jednoduché. Nemyšlím, že si mě všimla jinak než jako architekta jejího projektu.

Při slavnostním zahájení jsem už nevydržel.

„Tanec?“ přišel jsem k Alici. Stála u baru s kamarádkou a popíjela šampaňské.

„Prosím?“ zaváhala. Bylo vidět, že se jí do tance nechce.

„Tanec na oslavu?“ zamumlal jsem nejistě a rukou ji pobídl, aby se mě chytla.

„Dobře, ale nevím, jestli jsem nejlepší tanečnice,“ odložila si skleničku. Moji ruku nevyužila, ale následovala mě v černých